

Από το 2010 και δώθε, υπάρχει μια διαρκής συζήτηση με ένα επιτακτικό δια ταύτα:

“Τι κάνουμε εδώ και τώρα, για να σταματήσουμε την κοινωνική καταστροφή των μνημονίων;”

Ειδικά μετά το 2012 και εν μέσω πέντε εκλογικών αναμετρήσεων (μαζί με αυτή της Κυριακής), συνήθως το ερώτημα αυτό μετατοπίζεται:

“Τι και με τι κριτήρια να ψηφίσουμε;”

Κανονικά θα έπρεπε να τη μακρύνουμε (ή να τη βαθύνουμε) αυτήν την κουβέντα.

Διότι πράγματι, κάποια στιγμή θα ήταν χρήσιμο να δούμε ότι υπάρχει κάτι βαθύτερο και ευρύτερο από αυτό που αντιλαμβανόμαστε ως **μνημονιακή επίθεση** σε 3-4 χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Θα έπρεπε να δούμε το πείραμα κοινωνικής σφαγής στην Ελλάδα, στο πλαίσιο της γενικής κατεύθυνση για άγρια λιτότητα και **Προγράμματα Δημοσιονομικής Προσαρμογής** σε όλες τις χώρες της ΕΕ.

Θα οφείλαμε να δούμε πως σχετίζεται αυτή με τη συμπλήρωση επτά πλέον χρόνων όπου η **ευρωζώνη** έχει (αθροιστικά) μηδενική ανάπτυξη και παραμένει τελματωμένη στη σερνάμενη **καπιταλιστική κρίση**.

Ακόμη, ίσως να έπρεπε να στρέψουμε τη ματιά και προς την **Ουκρανία**, αλλά και τη **Συρία** και να αναζητήσουμε το νήμα που συνδέει το ρόλο της ΕΕ στους εκεί πολέμους με τον **κοινωνικό πόλεμο** που έχει κηρύξει στους λαούς της στο εσωτερικό της.

Θα έπρεπε ακόμη να προβληματιστούμε ξανά για το πόσο και ποιόν ωφέλησε τελικά να ανάγεται το συνολικό ερώτημα «τι να κάνουμε;», στο επιτακτικό ερώτημα **«ποιον να διαλέξουμε να μας κυβερνήσει;»**.

Έχει τη σημασία του το γεγονός ότι δοκιμάστηκαν τα πάντα: **Κυβερνήσεις** γενικευμένης εθνικής συνεννόησης με κοινοβουλευτική στήριξη ακόμη και της τάξης του 90% (Παπαδήμος), με κορμό την “ευαίσθητη” σοσιαλδημοκρατία (ΠΑΣΟΚ/ΓΑΠ), την ακραιφνή φιλοευρωπαϊκή παράταξη (Σαμαράς), με στηρίγματα από την ακροδεξιά (συμμετοχή ΛΑΟΣ) ή την ανοιχτά συστημική αριστερά (συμμετοχή ΔΗΜΑΡ) και φυσικά την τελευταία συγκυβέρνηση της «αντιμνημονιακής, ριζοσπαστικής αριστεράς με την «αντιμνημονιακή δεξιά» (ΑΝΕΛ).

Όλες αυτές τις κυβερνήσεις **τις κατάπιαν τα Μνημόνια**. Ήλθαν και παρήλθαν και ο λαός μένει με ένα **Τρίτο Πεντακομματικό Μνημόνιο**, τα καταστροφικά αποτελέσματα του οποίου θα προστεθούν στις τεράστιες κοινωνικές πληγές των δύο προηγούμενων.

Με λίγα λόγια. αξίζει να μαζέψουμε ξανά όλη τη συζήτηση, διότι άμα βλέπει κανείς σφαιρικά τα πράγματα, αποφεύγει τη μονομέρεια και την υπερβολή της στιγμής. Βλέπει τη σχετικότητα και την πραγματική αξία όλων εκείνων των διεξόδων που παρουσιάζονται ως επιτακτικές, ρηξικέλευθες και

καινούργιες.

Μέσα στην **αριστερά**, έχει πονέσει πολύ αυτή η συζήτηση.

Έρχονται στο νου, κουβέντες:

«Ε, μα δεν τρώγεστε! Εσείς πια, όλες τις **βαθύτερες αιτίες και στόχους** αναζητείτε. Δε σας αρέσει να δούμε, εδώ τώρα δα, τι μπορούμε να κάνουμε». Στις καλόπιστες ερωτήσεις αναφερόμαστε κυρίως: «Εδώ ο κόσμος πεινάει και εσείς της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μου τσαμπουνάτε για το ρόλο της ΕΕ και την αντικαπιταλιστική απάντηση;»

«Γιατί να μη δοκιμάσουμε να λύσουμε τα θέματα μέσα στην **ευρωζώνη και την ΕΕ**;». Θυμάμαι ένα φίλο που το είχε πραγματικό ερώτημα: «Μα δεν καταλαβαίνω, γιατί με τις δύο λέξεις -Ευρωπαϊκή Ένωση- επιμένετε να διασπάτε τον κόσμο!;»

Έπειτα ήταν αυτή η συζήτηση για την **κυβέρνηση**: «Μαζευτείτε όλοι εσείς, να ψηφίσουμε και όλοι εμείς, να φύγουν οι Σαμαράδες, για να ξεκινήσει η ανατροπή». Και φαινόταν όλα τα άλλα εκ του περισσού και εκτός τόπου και χρόνου: τα συνδικάτα που φυτοζωούσαν ή σερνόντουσαν πίσω από τη ΓΣΕΕ, η απεργία που δε στηριζόταν, οι άνεργοι που ήταν στον αέρα η οργάνωσή τους, οι φασίστες όταν αλώνιζαν χωρίς απάντηση, οι δρόμοι και οι πλατείες που δε χόχλαζαν ως έπρεπε, η ανατρεπτική αριστερά και το ταξικό εργατικό κίνημα που φαινόταν πολυτέλεια. Πόσο μάλλον, η **συζήτηση για παλλαϊκό ξεσηκωμό και εξέγερση** που θα έθεταν **με άλλους όρους** το θέμα της κυβέρνησης και της **συνολικής πραγματικής εξουσίας**.

Και έπειτα ήρθε εκείνο το **φοβερό επτάμηνο**.

Ας θυμηθούμε. Όλη η πολιτική στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ σε μια πρόταση:

«Διαπραγμάτευση με τους εταίρους με στόχο την κατάργηση των μνημονίων και την πανευρωπαϊκή συμφωνία για μερική διαγραφή του χρέους και αποπληρωμή του υπολοίπου με ρήτρα ανάπτυξης»

Από τη φαντασίωση της **«διαπραγμάτευσης»**, έμεινε η πραγματικότητα της σφαγής, μιας και η κουβέντα γινόταν μέσα στην αρένα με τα λιοντάρια.

Ο μύθος των **«εταίρων»**, έδωσε τη θέση του στην πικρή διαπίστωση ότι η ελληνική κοινωνία, ήταν απλά η ...εταίρα τους.

Η **«κατάργηση των μνημονίων»**, έδωσε τη θέση της στην **πρόσθεση** ενός Τρίτου Πεντακομματικού Μνημονίου.

Αντί για τη «διαγραφή του χρέους», συνομολογήθηκε **ένα ακόμη δάνειο** 87 δις με επαχθέστερους όρους.

Η δε περιβόητη **«ανάπτυξη»**, ξεκινάει με τα ξεπούλημα των αεροδρομίων, των λιμανιών και των τρένων και τη μείωση των συντάξεων και των μισθών.

Όταν λοιπόν, όλα αυτά έσκασαν στο κεφάλι του κόσμου και όχι μόνο των αριστερών, μήπως αξίζει **να γυρίσουμε πίσω σε εκείνη την επιτακτική συζήτηση** «τι κάνουμε και πως;» ή έστω «τι ψηφίζουμε και με τι κριτήρια;»

Το ζήτημα δεν είναι να βασανίσουμε τα πάντα γύρω από το ποιος δικαιώθηκε. Αλλά, θα ήταν και έγκλημα να κάνουμε πως δε θυμόμαστε, τι είπαμε, τι δοκιμάστηκε και που καταλήξαμε σήμερα.

Η απόσυρση από τη συζήτηση αποτελεί τη χειρότερη ήττα.

Το βουβό περπάτημα και η ψήφος με το κράτημα της μύτης, δεν ταιριάζει σε αγωνιστές.

Αξίζει λοιπόν να θυμηθούμε ποιες ήταν εκείνες οι δεύτερες σκέψεις και τα κριτήρια που πρυτάνευσαν καταχωνιάζοντας τα “δύσκολα” και έδωσαν έδαφος ώστε να έρθει και να εκδικηθεί η πραγματικότητα των ταξικών και πολιτικών συσχετισμών και του χαρακτήρα της ΕΕ, συντρίβοντας τις πολιτικές αφέλειες με ταπεινωτικό τρόπο.

Το βασικό μοτίβο ήταν τούτο:

«Εντάξει, στο γενικό πολιτικό ερώτημα, ίσως να έχετε δίκιο εσείς της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που είστε ορεξάτοι και βιαστικοί για πολλά πράγματα, ωστόσο εγώ θα ήμουν ευχαριστημένος με κάποια ελάχιστα, για αυτό θα στηρίξω ΣΥΡΙΖΑ»

Ας θυμηθούμε λοιπόν αυτά τα «λίγα» που θα γινόταν «εύκολα» με το ΣΥΡΙΖΑ και «μετά βλέπουμε»...

«Εμένα θα μου αρκούσε να καταργήσει ο ΣΥΡΙΖΑ τον **ΕΝΦΙΑ**», άκουγες ή να «μην αυξήσει το **ΦΠΑ**» ή «να μη μειωθούν άλλο οι **συντάξεις**» ή «να μη πουληθούν **αεροδρόμια και λιμάνια**». Να λοιπόν που αυτά τα μεμονωμένα και τα «λίγα», τα οποία ο ΣΥΡΙΖΑ τα πέταξε στη θάλασσα, αποδεικνύονται αδιάσπαστοι κρίκοι μιας ενιαίας αλυσίδας που θα έπρεπε να σπάσει, αλλά η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ προτίμησε την υποταγή...

«Θα ψηφίσω ΣΥΡΙΖΑ» έλεγε ο Στάθης Δρογώσης την άνοιξη του 2012, διότι «το πρόγραμμα των ΝΔ, ΠΑΣΟΚ είναι απλά τα **Μνημόνια**». Μήπως αυτό ακριβώς δε συμβαίνει με το ΣΥΡΙΖΑ, σήμερα; Συμβαίνει επειδή «πρόδωσε» ο Τσίπρας ή «τα έπιασε» ο Φλαμπουράρης ή αντίθετα, επειδή η παραμονή στην ΕΕ σημαίνει υποχρεωτικά Μνημόνια;

«Εγώ θέλω έναν που θα πάει **να διαπραγματευτεί** και όχι να συμφωνήσει εξ αρχής» έλεγαν κάποιοι άλλοι. Φαινόταν τόσο απλό. Όμως, αλήθεια, σε μια σχέση ενός πανίσχυρου με ένα αδύνατο, τι άλλο αποτέλεσμα θα μπορούσε να υπάρχει σε περίπτωση διαπραγμάτευσης, παρά η εύκολη επιβεβαίωση και μάλιστα με ισχυροποίηση της κυριαρχίας του ισχυρότερου; Μήπως σε αυτή την περίπτωση είναι πιο ρεαλιστικός ο δρόμος της διάλυσης αυτής της σχέσης και η αναζήτηση ενός άλλου πεδίου; Μήπως αν κάποιοι ήταν ...αιθεροβάμονες, ήταν ακριβώς όσοι πίστευαν ότι θα πείσουν τους «Θεσμούς» με τον ορθό λόγο και όχι όσοι μιλούσαν και μιλούν για ρήξη και έξοδο από την ΕΕ και την ευρωζώνη, όπως η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**;

«Θα μου αρκούσε να μη βλέπω τις **φάτσες του Σαμαρά και του Βενιζέλου** και μετά όλα θα έρθουν στην ώρα τους» ήταν ο δίκαιος καυμός πολλών άλλων. Ήρθε λοιπόν μια ώρα όπου ως νέο παρουσιάστηκε ο **Πάκης** ως Πρόεδρος Δημοκρατίας, τους δε μνημονιακούς βρικόλακες της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, **τους ανέστησε ο ΣΥΡΙΖΑ** από τον Άδη που τους είχε στείλει ταπεινωτικά το λαϊκό **ΟΧΙ**. Ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο δεν προβάλλεται πλέον ως απειλή, αλλά –τι παράξενο!- **αδημονούν ποιος θα πρωτο-κυβερνήσει με το ΣΥΡΙΖΑ!**

Φαινόταν επίσης τόσο απλό: «Στηρίξω ΣΥΡΙΖΑ, διότι είναι το πιο **ενωτικό εγχείρημα** της αριστεράς». Πρέπει λοιπόν να αναρωτηθεί κανείς: Γιατί αφού επικράτησε άνετα αυτό το κριτήριο, γιατί αφού όλες οι οργανώσεις και συνιστώσες αυτό-διαλύθηκαν προσκυνώντας την ηγετική ομάδα, για να κάνουν ακόμη πιο ισχυρή την ενότητα, γιατί αφού και η Αριστερή Πλατφόρμα (νυν ΛΑΕ), δεν έφυγε, (ούτε έριξε την κυβέρνηση) παρά μόνο όταν την έδιωξαν, γιατί σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ (ως κόμμα) γίνεται χίλια κομμάτια σε αποσύνθεση και επιζεί μόνο μέσω του κυβερνητικού μηχανισμού και την προοπτική να συγκυβερνήσει (ως μηχανισμός) ξανά; Μήπως θα ήταν πιο σημαντικό να αναζητάμε πως **η αριστερά θα ενωθεί με το σκοπό της**, δηλαδή την καθημερινή αλλά και χειραφετητική ανατρεπτική πάλη για τα συμφέροντα του

κόσμου της εργασίας, αντί να κάνει αυτοσκοπό και όνειρο τη διαχείριση του καπιταλισμού;

Άλλοι έλεγαν πως θα τους αρκούσε «να τιμωρηθούν όσοι αποδειχτούν ότι έκλεψαν φόρους ή δημόσιο χρήμα γενικά», αλλά να που δεν πειράχτηκαν τελικά παρά ελάχιστα πράγματα και με ρθυμούς χελώνας, σε ότι αφορά τις περίφημες **λίστες Λαγκάρντ** και άλλες. Τι θα κόστιζε αλήθεια ένα γενναίο βήμα σε αυτό; Δε θα έφερνε άλλωστε κύρος και ψήφους στο ΣΥΡΙΖΑ; Και όμως. Ακριβώς επειδή λείπει η μεγάλη απόφαση να συγκρουστεί ο ΣΥΡΙΖΑ με την ουσία της διαφθοράς και του βρώμικου χρήματος ως παράπλευρης συνέπειας της ευρύτερης διαδικασίας γιγαντιαίας **μεταφοράς εισοδήματος από τις λαϊκές τάξεις προς το μεγάλο κεφάλαιο**, δεν τολμά να ασχοληθεί ουσιαστικά ούτε με τις «ουρές» της και περιορίζεται να φλυαρεί για τον Παπασταύρου της ΝΔ.

Αν όμως ένα κριτήριο κυριάρχησε για τις επιλογές υπέρ του ΣΥΡΙΖΑ σε αυτή την εκλογική τριετία ήταν το επιχείρημα: «Αν μη τι άλλο απεχθάνομαι την **εκστρατεία φόβου** που εξαπολύεται απέναντι σε μια προοπτική ανατροπής και δίνω ευκαιρία στην ΕΛΠΙΔΑ, που πάντα πεθαίνει τελευταία».

Να όμως που ο Αλέξης Τσίπρας δικαιολόγησε την υπογραφή υποταγής στους ευρωκράτορες με το απίστευτο:

«αν δε κάναμε συμβιβασμό, όχι μόνο θα μας έδιωχναν από την ευρωζώνη, αλλά θα οδηγούμασταν σε εμφύλιο πόλεμο»

Να λοιπόν που ο **ΣΥΡΙΖΑ, τρομοκρατεί ανοιχτά το λαό**, περισσότερο και από τα κλασσικά αστικά μνημονιακά κόμματα: «Ή υποταγή ή κόλαση του εμφυλίου πολέμου»

Και ακριβώς αυτή η υπηρεσία, η μάχη να εμπεδωθεί πως δεν υπάρχει άλλος δρόμος, ούτε εναλλακτική λύση εκτός από την υποταγή στην ΕΕ και το κεφάλαιο, είναι η καλύτερη υπηρεσία που προσφέρει ο ΣΥΡΙΖΑ στο σύστημα. Είναι η μεγαλύτερη μαχαιριά σε κάθε έννοια αριστερής, ανατρεπτικής και κομμουνιστικής προοπτικής στη χώρα του Άρη Βελουχιώτη και της Εθνικής Αντίστασης, της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και του οργισμένου Δεκέμβρη του 2008.

Να μας επιτραπεί να μεταφέρουμε την οργή της **Έμμυς Χριστούλα** (κόρης του Δημήτρη Χριστούλα, που θέλησε να μας προσφέρει τη ζωή του και να κάνει την αγωνία του δύναμη σκέψης και δράσης, αυτοκτονώντας στο Σύνταγμα):

«Αυτό δε θα σου συγχωρήσω ποτέ Αλέξη. Έφυγαν τόσο χρόνια, μαζί με εκείνα και εκείνους που έφυγαν με τα χρόνια, διανύσαμε τόσους πόνους για να μας πεις ότι **οι πυρπολήσεις των ουρανίων είναι περιττές (..) Είναι αυτό το πολιτικό σου εγώ που, στις πιο χαμηλές πολιτικές θερμοκρασίες, διαστέλλεται και καταλαμβάνει θέση θεωρίας και οδηγού δράσης μαζί: ``αφού δεν μπόρεσα εγώ, δε γίνεται αλλιώς``»**

Σε σχέση με το ερώτημα της ψήφου σε αυτές τις εκλογές, έχουμε λοιπόν το δικαίωμα μα και υποχρέωση να φωνάξουμε δυνατά:

«όχι κύριοι του ΣΥΡΙΖΑ! Παρένθεση να αποτελέσετε εσείς, αλλά όχι ο αγώνας μας για την ανατροπή της μνημονιακής βαρβαρότητας και η ελπίδα της σοσιαλιστικής προοπτικής!»

Και τα μέλη και οι ψηφοφόροι του ΣΥΡΙΖΑ, στα κεφάλια των οποίων έσκασαν με πάταγο τα συντρίμια των παραπάνω τραγικών αυταπατών και τους οποίους βασανίζουν αυτές και άλλες σκέψεις, έχουν ακόμη περισσότερους δικούς τους λόγους να πουν το ίδιο.